

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1965-66.

(Udvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning (nr. XI) findes i tillæg B. sp. 201).

Sagen sattes til forhandling.

Niels Ravn: Idet jeg henviser til udvalgets betænkning over den af statsrevisorerne afgivne betænkning med tillægsbetænkning og beretninger, kan jeg på hele udvalgets vegne foreslå, at folketinget i henhold til grundlovens § 47 godkender statsregnskabet for 1965-66.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslag til folketingsbeslutning, sålydende:
„Statsregnskabet for 1965-66 godkendes“.

vedtoges uden afstemning.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende skattebegunstigelse under uforskyldt arbejdsløshed m. v. [af Kjær Rasmussen m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. VIII) findes i tillæg A. sp. 2147, fremsættelsen i tidenden sp. 1160).

Finansministeren (Poul Møller): Indledningsvis vil jeg gerne erindre om, at de spørgsmål, det her drejer sig om, har været fremdraget ved tidligere lejligheder dels her i det høje ting, dels i en redegørelse fra et sagkyndigt udvalg.

Første spørgsmål, der stilles, er spørgsmålet om tilbageholdelse i arbejdsløshedsunderstøttelse til dækning af skatterestancer, og her kan jeg henviser til, at den daværende indenrigsminister har udtalt sig

herom den 29. november 1967 og den 10. januar 1968. Det skete i anledning af spørgsmål, som fru Hanne Reintoft havde stillet her i tinget, og vil være at læse i Folketingstidende for 1967-68, 1. samling, sp. 1839 og sp. 2663.

Dette spørgsmål henhører under indenrigsministeriet, fordi lovreglerne findes i kommuneskatteloven, og fordi det er kommunalbestyrelsen, der har den endelige afgørelse af, hvorvidt der i det enkelte tilfælde skal ske en tilbageholdelse.

Efter kommuneskattelovens § 42, stk. 5, kan der bl. a. foretages tilbageholdelse i understøttelse efter samme regler som i lønning og andet arbejdsvederlag. Det gælder dog kun, for så vidt kommunalbestyrelsen ikke skønner, at særlige omstændigheder taler imod det. Hos familieforsørgere kan der højst tilbageholdes 25 pct. og hos andre skatteydere højst 40 pct. af understøttelsesbeløbet. Er skatten forgæves søgt inddrevet ved udpantning hos en gift mand, kan der foretages tilbageholdelse hos hustruen; det gælder dog kun, hvis hun lever sammen med manden, og det er også her en betingelse, at særlige grunde ikke taler imod efter kommunalbestyrelsens skøn. Tilbageholdelse hos hustruen kan højst ske med 20 pct.

Indenrigsministeriet har i et cirkulære om spørgsmålet udtalt, at der bør vises tilbageholdenhed med at anvende disse regler, hvor der er tale om understøttelser, der har til formål at sikre modtageren et beskedent levestandard — hvad der jo er tale om her. Dette blev også fremhævet i den daværende indenrigsministers svar til fru Hanne Reintoft. Efter hvad der forelå for den daværende indenrigsminister, skønnede han da også, at kommunerne administrerer reglerne varsomt i de omhandlede tilfælde og normalt tager de nødvendige hensyn i de enkelte sager, således som loven foreskriver. Herefter fandt den daværende indenrigsminister ikke for tiden tilstrækkelig anledning til at udsende en fornyet vejledning eller henstilling til kommunalbestyrelserne.

Det spørgsmål, jeg lige har omtalt, hænger nøje sammen med et andet spørgsmål, som forslagsstillerne er inde på, nemlig spørgsmålet om henstand med skattebetaling. Det er i virkeligheden en anden side af den samme sag. Den varsomhed og